

«Fedrelandenes Europa»

Her hjemme i det meget nydemokratiske og ensrettede Norge blir en så uhyre dårlig orientert om det som foregår rundt omkring i verden at det er svært få som begriper det ringeste. Norske aviser har riktignok antydnet visse «nykker» fra general de Gaulles side når det gjelder Frankrikes forhold til NATO m. m., men hva det egentlig dreier seg om, er det ytterst få som er klar over. Denne artikkel av dr. Peter Kleist, som vi henter i Deutsche Wochen-Zeitung tør da kanskje være av interesse:

Vi er ikke begeistret for de Gaulle — — —

Dr. Peter Kleist gir en interessant utredning i Deutsche Wochen-Zeitung om de Gaulles planer

USA og Storbritannia med sine atomvåpen vil overta det tunge artilleris rolle i bakgrunnen, mens de europeiske folk skal stå forrest ved fronten uten å vite når «den høyere ledelse» finner det for godt å gi den nødvendige ildunderstøttelse.

Europeiske muligheter

de Gaulle trakk ikke den

slutning av denne bedrøvelige situasjon å trekke seg tilbake til en halv- eller fjerdedels vepnet nøytralitetsvinkel. Han utnyttet sin autoritet for å få Frankrike til å ta på seg byrden med en atomrustning og dermed skaffe ham det maktgrunnlag som skal gi ham rett til å tale med i «den høyere ledelse». Han tok også avstand

Generalen fra Lothringen — som er drevet av en utvekslingsforestilling, som gjenopprisker visse historiske minner — føler en stigende ulyst til å gjøre Frankrikes skjebne avhengig av krefter som ikke kan forsone seg med skjebnen og av hvilke en derfor heller ikke kan vente at de med klokskap og kraft kan ta seg av de europeiske problemer.

De Gaulles kritikk over NATO var i første rekke en kritikk over den amerikanske ledermakt. I flere samtaler ytret han i bitre ord sin tvil om USA's evne til å mestre de problemer som de amerikanske statsmenn står overfor.

Hva som ytterligere uroer de Gaulle, er den bedrøvelige kjennsgjering at NATO-integrasjonen hittil ikke har klart å skaffe tilveie den militære minsteforutsetning for et virksomt forsvar av Europa.

For integrasjon betyr deling av ansvar, og deling vil ikke si annet enn opphevelse av ansvar.

I NATO-integrasjonens navn ble det ikke bygget opp de 96 divisjoner i Vest-Europa som Eisenhower i 1952 satte som mål, heller ikke de 40 som han nevnte som minstefordring i starten, men en har i dag bare 21 forføybare divisjoner. I NATO-integrasjonens navn utviklet det seg også den forestilling at atomkraftene

de Gaulle i det urolige Algerie, hvor han kanskje vil møte sin skjebne.

HVORFOR IKKE FILME «Røde Hildes» bedrifter?

Slikt byr en den øst-tyske ungdom, mens konsentrasjonsleirene kjører for full damp.

I det svenske blad «Fria Ord» henter vi nedenstående artikkel om den pågående løgnpropaganda og historieforskning. Den vil sikkert bli lest med interesse i et land som er så sorgelig ensrettet og feilorientert som Norge. De høyst aktuelle redsler av i dag forbigåes i taushet av norsk nydemokratisk presse, mens høyst tvilsomme beretninger om 20 år gamle hendelser kokes opp igjen og daglig serveres.

Vesten har i de siste femten år vært ladet opp med bilder fra Tyskland av årene skrekkskildringer i ord og 1933—45. Materialet leveres i størst utstrekning prompte fra kommunismens propagandaverksteder bak jernteppet, og det distribueres villig av demokratiske «kultur»- og opplysningsorganer. Fremdeles er det hausse i såkalte dokumentarskildringer fra «nazistiske konsentrasjonsleire» — Höss' dagbok etc. — og i disse dager har en film, som under festivalen i San Francisco ble vist

som svensk dokumentarfilm om «den blodige Hitlertiden», skaffet regissøren, den til Sverige innflyttede tyske jøde Edwin Leiser en førstepris. (Det er filmen «Sannheten om hakekorset» det siktes til)

Filmarkivene bak jernteppet ble generøst stillet til rådighet for herr Leiser, da denne film ble klippet sammen. Både i Polen og i Øst-Tyskland ble det i den kommunistiske leir etter krigens slutt fremstillet slike dokumentarfilmer med utmagre-

Forts. side 6

fra en Europa-integrasjon på bekostning av nasjonene, og forkynte «Fedrelandenes Europa».

Begge bestrebelsler retter seg mot det amerikanske førerkrav i Europa. Begge tar likeledes sikte på å sjalte ut England som formidler mellom USA og Europa, og begge tjener naturligvis ikke et altruistisk formål, men tar sikte på å heve Frankrikes anseelse.

I de Gaulles tanker var imidlertid tydelig tatt med et omsving til en egen politikk for Rest-Europas folk. Frankrikes konsekvente holdning i spørsmålet om det europeiske økonomiske fellesskap og mot utvanningen av disse planer ved Englands

motdannelse av den lille frihandelssone, gir tilkjenne

Forts. side 6

Er Adenauer skremt bort fra den franske orientering?

Uredelighet og uredelighet, herr Blom

Menneskelige betraktninger omkring Morgenpostsaken, før dommen

Så kom den endelig for retten — dommer Hillestad og to lægdommere — saken mot «nynazismen», anlagt mot «Morgenposten» av Anders Hafskjold, formann i Forbundet for sosial Oppreising. Den tok til mandag 14. november, etter å ha versert og vært trenert i over 2 år. «Morgenposten» og journalist Nic. Gulbrandsens skandalartikler ble slått opp i september 1958. Gulbrandsen ville «stikke hull på nazibyllen», som han uttalte til vårt lands ledende desinfeksjonsorgan «Dagbladet» 19/9 1958, hvor journalisten i humanistisk-nasjonal 'godhet er «villig til å gjøre seg til advokat for tidligere NS-medlemmer som nå innser sine feil, og som vil gå inn i det vanlige miljø». Det som «var igjen av Forbundet» måtte betraktes som «en byll... jeg forsøker å stikke hull på. Vi må ha renslighet og sannredaktighet i det offentlige liv.» Forbundet var «et forum for en klikk som forsøker å forvrengte sannheten om den kampen vi førte...».

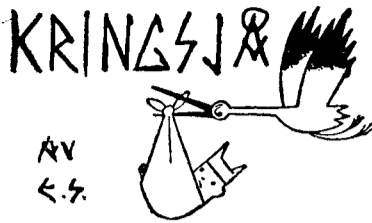
Så fikk vi da se — i fulleste belysning — representantene for sannhet og renslighet i det offentlige liv. Ja, vi fikk se mere, både før og under rettssaken. Et interessant galleri av personer og institusjoner som man skal merke seg. De hadde selvsagt ikke noen bevis for sine ærekrenkende og urenlige angrep på Hafskjold, Forbundet og dets ledere — så provoserte de Hafskjold til å skaffe dem de manglende bevis. Retten tok ikke provokasjonene til følge, injurianten må selv fremlegge disse bevisene, som ikke kan skaffes fordi de ikke finnes.

Så stod de da der med «nazibyllen» langt opp i halsen, nykledd i sin nakenhet, for den som ville se. Et virkelig nasjonalt syn.

Det er mulig at en rettsindig domstol ikke er helt enig med journalist Gulbrandsen i at hans artikler «er rene søndagsskolebladsartikler mot det han fant i «Folk og Land», rent bortsett fra at dette ikke var noen sak mellom injuriantene og avisen.

Vi fikk se litt til representantene for «vanlig miljø». Herr «fallskjermseger» Gulbrandsen, hvis miljø fra Tønsberg kommunistene i sin tid sendte ut flyblad om. Denne representant for «renslighet og sannredaktighet i det offentlige liv» og for «respekt for myndigheter og domstoler» og forfatter av «søndags-skoleartikler» om hederlige nordmenn skal føle seg trygg for at vi ikke kommer til å gå nærmere inn på hans «vanlige miljø».

Gulbrandsen fra A-partipressen fikk plasert seg i søndagsskoleavisen Morgenposten, for tilslutt å bli honorert med re-

daksjonssekretærstillingen i NKL's hovedorgan «Vårt Blad». Vi må beklage det aktverdige og hederlige samvirke her i landet om det skal bli oppsamlingssted for sådant.

Det er mulig at domstolen ikke er så naiv., eller annet, slik som herr Gulbrandsen øyensynlig forment, da han etter sin forklaring andre rettsdagen slo om seg i fremmedes påhør om sin chance til å vinne saken 10 mot 1

Vi syntes litt synd på den noe naive, problemenkle sjefredaktør Asbjørn Engen i «Morgenposten». Han holdt et lite, uinteressant foredrag om pressens misjon og sin tilfitt til at alt Gulbrandsen hadde foretatt seg var grundig og tilforlætelig — og erklærte at «Morgenposten» var et upolitisk organ som gikk inn for sannhet og renslighet. Jo da.

Han virket i sin tilsynelatende ro adskillig nervøs, Morgenposten står ikke på særlig solide føtter. Styret måtte jo innkalle til ekstraordinært møte midt under herr Gulbrandsens artikler, slik at de ble noe utsatt og formentlig avdempet — og herr Engens stilling er formentlig i faresonen. Asfaltartikler å la «Dagbladet» har flere sider. Men hans sjef og medbroder, herr Bryde fra Brydes Handelskalender, møtte ikke i retten

Saken må jo også være litt kjedelig ved at Morgenpostens navn, like før skandalartiklene, ved trykkerisamarbeid ble knyttet til den skikkelige avis «Norges Handels- og Sjøfartstidende» — hvor NHST's to utmerkede representanter i dette tekniske fellesskap ikke har noesomhelst å gjøre med Morgenpostens smuts.

Vitnene vil vel bli framført senere i denne avis. Ikke ett eneste vitne kunne bekrefte injuriene eller ga injurianten noe sannhetsbevis i hende. Det har vel sjelden eller aldri i en norsk rettssal forekommet en sådan blottleggelse av et gement angrep på en anstendig mann, uten en gang antydning til sannhetsbevis på påstandene: Uhelderlighet, økonomisk melking (hvor han selv er en av de største donatører), notoriske kriminelle forbrytere som nårsomhelst var villig til å bryte landets lover, underslag osv.

Ikke bare erklærte samtlige vitner at de betraktet Haf-

skjold som en gjennom hederlig mann — men slaget var på forhånd så tapt, at endog Gulbrandsen og advokat Blom før vitneavhørelsen medga at det aldri hadde vært meningen å beskyldde Hafskjold personlig for noen uhederlighet eller underslag eller noesomhelst slikt. A nei da. Det gjaldt ikke mennesket og fruktdyrkeren Hafskjold, om hvem Gulbrandsen på Gartnerhallen — hvor han også hadde foretatt nitide detektivundersøkelser — hadde fått ensstemmige vitnesbyrd om den injuriertes renslighet, anstendighet og dyktighet. Ja, men hvem injurierer dere da?, sa advokat Wellén. Er Hafskjold en serie med personligheter, hva mener dere med dette tull — er formann Hafskjold en kjelt-ring mens personen og mennesket Hafskjold er en hedersmann? La oss nå få vite løsningen på denne mystiske rebus.

Det kom aldri noe svar. Goddag mann økseskaft, sa Blom. Gulbrandsen tok til å se trøtt ut. Engen hjelpeløs. Det er ikke greit å være søndagsskoleblad og Dagbladet på en gang.

EN agør ble ikke framført i all sin nakenhet: «Dagbladet» «frontkjemper» av 1. oktober 1958, som da kalte seg, Roar Nilsson fra Trondheim, som opptrådte på vegne av «75 % av medlemmene» og som hadde «dradd ut» mens «de nåværende lederne av forbundet plaget landsmenn her hjemme og aldri tok personlige risikoer . . . men var opptatt med å kverulere om en svensk utredning . . .». Denne «gode lastebilssjåfør» som hadde gitt «Dagbladet» attest for at han hadde funnet sin plass i samfunnet igjen, og som «tilstrekkelig hadde angret på sin fronttjeneste.» «Dagbladet» kan være glad for at man har vært såpass opptatt med hovedinjurianten at ikke «Dagbladet» i dag sitter på tiltalebenken, (herr Nilsson er det ikke umaken verd å stevne, vi skal upåtale hvorfor). Men injurierer preskriberes ikke på 10—20 år, man kan jo ha det i mente.

Det eneste vitne som direkte uttrykte surhet overfor Forbundet var Vogt-Hansen fra Tønsberg, som var en kjent av familien Gulbrandsen fra Tønsberg hvor også stortingsmann Løbergs venn Schlytter-Henriksen bodde, hvem Løberg hadde bedt Gulbrandsen å oppsøke som første kilde.

Herr Vogt-Hansen erklærte at han hadde vært medlem av Forbundet, ca 1 1/2 år var det visst, ikke hadde gitt noen bidrag til Svenskeinnsamlin-

Våre krigsinvalid og etterlatte falne

Med dagens nummer av avisen følger et postgiroinnbetalingskort som vi ber hver enkelt om å benytte.

Vår hjelpeorganisasjon har nå drevet sin virksomhet i 6 år. Vi har i denne tid formidlet den tyske hjelp til proteser og behandling (operasjoner) i samarbeid med Norges Røde Kors. Det til dels meget sterke behov for hjelp som har vært — og stadig er — tilstede utover dette, har vi bare kunnet løse takket være de midler vi har hatt til rådighet gjennom frivillige bidrag, hovedsaklig fra dette blads lesere.

Hjelpeorganisasjonen har kjennskap til 105 krigsinvalid og krigsrammede frontkjemper og 117 krigsenker og barn etter falne. Alle disse hadde vært berettiget til krigspensjon om de hadde tilhørt den annen side. Som det nå er, er de utelukket fra enhver krigspensjonering.

For at vi fortsatt skal være i stand til å yte hjelp til de hardest rammede, er det vi i dag igjen vender oss til bladets lesere.

Vi venter ikke at vi skal kunne få så mange penger at vi kan dekke noen krigspensjon, men vi håper og tror at det skal lykkes å hjelpe de som har det vanskeligst.

Våre skadede fordeler seg slik: 1 blind, 2 som har mistet begge ben, 26 som har mistet et ben eller en arm, 63 med andre alvorlige skader (tuberkulose, hodeskader, lammelse, psykiske skader o.l.) og 7 som har mistet et øye. Noen har flere skader. Av de 117 etterlatte etter falne er storparten av barna mellom 16 og 18 år, altså nettopp i den alderen da de trenger hjelp til videre utdannelse.

LA OSS LØFTE I FLOKK! GI DITT BIDRAG — I DAG.

Oslo, 21. november 1960.

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE

**Tor Arntzen Eivind Saxlund Bjørn Johannesen
Ingeborg Brunæs Frode Halle.**

gen o.l., men likevel hadde følt seg beføyet til å forlange regnskap av Hafskjold for de midler H. hadde mottatt privat til Svenskeinnsamlingen, med taushetsplikt overfor givne. Vogt-Hansen måtte medgi at regnskapene for 1955 var gitt discharge (Gulbrandsen hadde påstått det motsatte, men den injurierte fant det overflødig å ta med en del av de opplagte usannheter i påstanden, og konsentrerte seg om det vesentlige).

Begge desisorer vitnet og erklærte at de hadde frarådet desisjon uvitende om at det ikke var Forbundet som alene stod

Du som leser dette har sikkert hatt ditt å stri med etter krig, fangenskap og etterkrigsoppgjør, og synes kanskje du har mer enn nok med ditt eget. Vi ber deg heller ikke om en større ytelse enn du finner forsvarlig overfor deg og dine. Men vi ber deg tenke over at det er noen som i tillegg til alt du har hatt å stri med også har mistet helse og førlighet. En gang dro unge og friske gutter ut til fronten. I dag sitter der invalider og etterlatte igjen. De er utelukket fra samfunnets side når det gjelder krigspensjonering. Dobbelt bittert og vondt må det føles for dem om de også skulle være glemt av sine egne — av deg og meg.

La oss derfor vise i handling at vi ikke har glemt dem. La oss innfri våre medmenneskelige og kameratslige forpliktelser!

Enn om vi alle ga f.eks. 1 % av vår skattbare årsinntekt nå til jul og i det kommende år! Så meget har vel de fleste råd til — når det gjelder et slikt formål!

Om det passer deg, kan du på postgirotalongen anmerke at du vil gi bidrag også i 1961. Du vil så få tilsendt innbetalingskort i lukket konvolutt når du måtte ønske.

Vi ber om hjelp til å få flest mulig med som bidragsyttere. Skal det monne noe, må det løftes i flokk.

Samtlige bidragsyttere som yter bidrag på kr. 20 eller mer i 1960, får innkalling til generalforsamling i 1961 som blir holdt i Oslo. På generalforsamlingen vil årsberetning og revidert regnskap bli fremlagt.

Bidrag sendes Hjelpeorganisasjonen for krigsskadede, Postboks 1407 V, Oslo. Postgirokonto nr. 180 70.

LA OSS LØFTE I FLOKK! GI DITT BIDRAG — I DAG.

Oslo, 21. november 1960.

HJELPEORGANISASJONEN FOR KRIGSSKADEDE

**Tor Arntzen Eivind Saxlund Bjørn Johannesen
Ingeborg Brunæs Frode Halle.**

for innsamlingen, men at de etterpå forstod at bl.a. Hafskjold personlig var innsamlingskilde med spesiell taushetsforpliktelse, og som Forbundet ikke hadde noe å gjøre med.

Eugen Nielsen hadde skrevet noen kritiske ord, men dette gjaldt i det vesentlige noe gammelt rot i «Trønderforbundet» og hadde ikke noe med Hafskjold eller Forbundet å gjøre, hvem Nielsen ga hederlighetsattest. Det var ukorrekt og beklagelig at en avis refererte dette som om han gikk fra en politiforklaring, men utillatelig når Blom i almindelige vendinger

(Forts. s. 4).

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSON, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Omkring injurieprosessen

Vi skal ikke foregripe begivenhetenes gang når det gjelder injurienesaken mot Morgenposten. Det er mulig dommen allerede er falt når dette leses, men det er ikke dommen vi skal beskjefte oss med i dag. For alle tidligere NS-folk og for alle som støtter opp under Forbundets arbeid for sosial oppreisning ER dommen allerede falt forlengst, og hvis det er mulig er Hafskjolds posisjon ytterligere styrket. Selv de representanter for den tidligere opposisjon som Knut Blom hadde plukket ut til fremføring i retten, gav uttrykk for at de næret den dypeste aktelse for Hafskjolds personlige hederlighet og uklanderlige vandel, selvom de dengang hadde vært saklig uenige og på sviktende grunnlag hadde gitt uttrykk for dette i en lite overveiet aksjon.

Men enhver som har fulgt rettsforhandlingene og senere lest pressens gjengivelse av det som foregikk, må få et beklemmende inntrykk av urensligheten i dagens offentlige liv. Ikke rettere enn VI husker har de norske journalister sammen med representanter for jussen flere ganger drøftet nødvendigheten av å få renslige og objektive rettsreferater. De som sogner til Forbundet har smertelige erfaringer i den retning fra de makabre rettsskuespill som fant sted i tiden fra 1945 og ut over, og de skandaløse referater fra disse forhandlinger. Intet av dette stod i noen henseende tilbake for forhandlingene ved de såkalte folkedomstoler i østblokklandene. Og det gjelder ikke bare selve rettsforhandlingene, men også den skandaløse og ensrettede presseforfølgelse som ledsaget dem.

Vi er nå kommet 15 år lenger frem i tiden, og det skal åpent medgis at rettsforhandlingene nå, også i saker hvor politiske affekter engasjeres, ligger på et helt annet nivå hva formene og en anstendig utvikling angår. Under injurienesaken har en imidlertid fått bevis for at det samme ikke kan sies om pressens behandling av sakene. Her har ingen drøftelser hjulpet på uanstendigheten og forvrengningen i de ensidige forsvarsinnlegg for den injurierende kollega. Vi viser i denne henseende til vår omtale på annet sted.

Karakteristisk for den tid vi lever i og for snusket i dagens offentlige forhandlinger, er ellers det nivå den berømmelige advokat for de injurierende morgenposter la an sitt forsvar på i injurienesaken. I gamle dage ville naturligvis publikum selv ha reagert mot denslags, men etter at anstendigheten så totalt ble brutt ned i 1945, later det til at en kan prestere hva som helst uten at noen finner det besynderlig.

Folk og Land har i oktober måned 1960 tatt inn noe injurianten mener er uriktig om jødene i Warszawa, sier Blom, ergo har Morgenposten både hatt rett og honorable motiver når det vel to år tidligere beskyldte Hafskjold for å være underslager, dokumentforfalsker og alt det annet smukke denne moralens og anstendighetens vokter presterte «til berettiget varetagelse» av tidligere NS-folks tarv!

En vet faktisk ikke enten en skal le eller gråte når en advokat, som i dag heies opp som en av de virkelig store, selveste den forhenværende riksadvokat Arntzens støtte og kompanjong, kan tre offentlig frem med slikt! Det er som et guff fra hine dage i 1945.

Vi må si at vi anser det som en absolutt kompliment at Morgenpostens forhenværende Gulbrandsen og nåværende Blom uttaler sitt mishag med FOLK OG LAND. Vi føler det som en berøligelse med hensyn til å være på rett vei. Men vi synes nok faktisk at endel av de med tenkeevnen i behold må reagere aldri så lite, når akkurat den avis, som

Deutsche Handelskammer in Norwegen

Fortsatt medlemsfortegnelse:
Sig. Smith-Olsen & Co.,
Werkzeugagenturen, Dronningens gt. 68, Trondheim.

Solberg & Nupen A/S, Agenturgeschäft, Nedre Slottsgt. 4, Oslo.

Sogge & Solheim A/S, Manufakturwaren engros, Kristiansund N.

Einar Søhol, Agentur in Schuhmacherartikeln, Chr. Krohgs gt. 32, Oslo.

I. C. Solberg & Co. A/S, Agentur, Import, Export, Stenersgt. 16, Oslo.

Solberg & Røren, Eisenwarenagentur, Skippergt. 32, Oslo.

A/S Solberg Spinderei, Baumwollspinnerei u. -weberei, Drammen.

Per Solem Aktieselskap, Textilagenturen, Fr. Nansens pl. 9, Oslo.

Trygve Sommerfeldt, Textil- u. Papieragenturen, Kongens gt. 33, Oslo.

Elektricitetsfirmaet Sønnichsen & Co., elektr. Lichtenanlagen, Kraft- u. Kühlanlagen engros, Munkedamsvn. 35, Oslo.

A/S Sønnichsen, Stahlröhrenfabrikation, postboks 4210, Oslo.

HAFSKJOLDS ADVOKAT

i injurieprosessen mot Morgenposten var Harald Wellén og ikke Ivar Wellén, som det ved en lapsus ble skrevet i forrige nummer av Folk og Land.

ANGREPET PÅ «SIEGFRIED-LINJEN»

Det bebudede tilsvaret til Per Vogt angående luftkrigføringen i siste verdenskrig, må på grunn av plassmangel dessverre utstå til neste nummer.

uten skygge av bevis og ut fra en påstått misnøye med FOLK OG LAND, injurierer en sakesløs person på det groveste og lar det gå til rettssak om påstander det selv etter 2 års iherdig utgravningsarbeid ikke har kunnet bevise, tillater seg å snakke om FOLK OG LANDS nivå! Og at slike uttalelser med stort oppslag bringes videre av en presse, som i sine referater viser den mest åpenlyse forakt for objektivitet og anstendighet!

ANNELISE PAROW TANNINNETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - V. Lademoen kirke - Voldsminde

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Landsleder- møte 1960

holdes i Lærerinnelagets Hus, Peder Claussøns gt. 4, Oslo, lørdag 3. desember kl. 11 formiddag.

1. Arsberetning og regnskap
2. Valg
3. Stortingsvalget 1961
4. Eventuelt.

Efter møtet blir det et utenrikspolitisk foredrag av kaptein Erik Lærum.

De som ønsker å delta i en enkel fellesspisning i forbindelse med møtet må melde av til Forbunds-kon-toret innen 30. november. En kan ikke garantere plass til dem som ikke melder av på forhånd.

Adgang til møtet har alle Forbundets medlemmer og bidragsydere i 1960.

Formannen

TØY TIL JUL

Forbundet har fremdeles noen nødlidende meningsfeller som trenger hjelp i form av pent brukt tøy. Det gjelder både kvinner, menn og barn.

Som vanlig ber vi folk som har noe skikkelig tøy å avse om å huske på disse som trenger vår hjelp. Forbundet tar som vanlig mot tøyet og foretar fordelingen.

Sekretæren.

GÅRDSBRUK

Solid trøndergutt av god NS-familie vil gjerne kjøpe et middels-stort gårdsbruk i Trøndelag eller lenger sør.

Bill. mrk. «Solid kjøper»
i F. & L. eksped.

Ny Hitler-versjon i VG

To smarte franskmenn gjør igjen geskjeft på folks utryddelige dårskap. De har prestert en bok som forteller enda en ny «sannhet» om Hitler. Nå har vi jo fått så mange slike sannheter før, helt fra den Chaplin presterte i sin tid, via Bullock og frem til Per Vogt av i dag, men som det heter i VG's brede omtale av denne selebre bok, så nøyget ikke de to forfattere seg med «henvisningene til sadisme, sinnssyke og menneskelig ondskap». Det viser seg nå, ifølge de to herrer, at «Hitler trodde blindt på sort magi» og at han benyttet «jødemord som offer til gudene». VG ender denne artikkel, som er utstyrt med et av de vanlige preparerte fotografier av Hitler, med disse håpende ord: «Det var bare en snever krets av nazilederne som ble innviet i Hitlers «Sorte Orden». Det skal bli interessant å se om Eichmann-prosessen i Israel kan kaste mer lys over denne dunkle side av nazismens historie.» Akja!
RUSSISK KOLLEGA.
Foranstående artikkel i VG står forøvrig i stupiditet fullt på høyde med det Aftenpos-

Jule- kaffe

Vi innrømmer leserne av Folk og Land 10 % rabatt på kaffe. Ved innbetaling av kr. 29,25 til vår postgirokonto 95619 sender vi Dem 2,5 kg førsteklasses kaffe portofritt. Oppgi om De ønsker små, stor eller blanding.

John Sand A/S, Bjerka.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiensgt. 1 — 44 49 94

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,
Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 63 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadimerte beslag. Takstiger av jern, malertrapper og heisbare loftstrapper.

Avetter i «Folk og Land»

ten beretter om antisemitiske ytringer i Sovjetsamveldet. Et av de ledende kommunistblad forteller nemlig at jødene drikker blod av muhamedanerbarn! Mindre kan ikke gjøre det, hverken i det opplyste Sovjetsamveldet eller det ditto Norge anno 1960!

BAK KULISSENE:

Frankrikes sammenbrudd

Tyske tropper rykker inn i det sagnomsuste Verdun fra 1. verdenskrig.

Daladier nikker

5. juni 1940. «Herr minister-president, hvorledes går det?» Journalistene trenger seg rundt Paul Reynaud på trappen foran Elysée, boligen til republikkens president.

«Weygand er tilfreds», svarer den tilspurte, «og arméen har fått nytt mot! Man skal ordne opp med de tyske stridsvogner — Weygand har utviklet en ny taktikk — dere vil få se, mine herrer, at Weygandlinjen holder, og over Somme og Aisne kommer ikke tyskerne!»

Reynaud vokter seg for å forråde enkeltheter — at man nå på grunn av Blitzkrigens erfaringer vil la de tyske stridsvogner kjøre frem mellom de egne sterkt befestede stillinger, slik at de kan rase ut og hverken ha bensin eller ammunisjon mere. Så skal artilleri og infanteri styrte seg over det efterfølgende tyske infanteri. De nye stillinger skal ikke mere innskrenke seg til en linje, men ordnes i dybden.

Reynaud er forsvunnet inn i portalen til presidentpalaiset, da en ny bil i aftenskumringen — klokken er åtte — bøyer inn i æresgården foran palaset og stanser. Ut av den stiger Daladier. Han var engang minister-president — det er nå seks uker siden, men synes å ligge måneder bakover i tiden. Han var senere krigsminister i denne forferdelige krig — men for tre uker siden måtte han også forlate den posten. Fremdeles er han utenriksminister — men hvor lenge? Stykke for stykke har Reynaud tatt fra ham makten, efterat de katastrofale følger av hans svikt er blitt åpenbart ved den franske armées fryktelige nederlag. Egentlig vet man ikke om at han er der fremdeles — Journalistene tar til hatten, Daladier hilser igjen — men ingen spør ham om noe, ingen vil vite noe av ham — taus, som en utstøtt, en bannlyst går han forbi pressefolkene.

de landets sympati og det radikalsosiale partis styrke tak seg. Men efter dette militære sammenbrudd er sympatien vekkt, og hvem spør fremdeles efter partier når det siste slag om Frankrikes skjebne raser?

I mellomtiden er også de andre ministre kommet, men ministerrådet som straks blir satt, varer like kort som den forutgående samtale. Alle stemmer for den foreslåtte endring. På spørsmål om hvorledes ministerpresidenten i denne vanskelige tid skal kunne klare tre ministerposter, svarer Reynaud kort: «Jeg tar en militær fagmann til hjelp, oberst de Gaulle.»

De fleste har ikke hørt navnet før.

Bilen som venter på gaten for å bringe minister Daladier vekk fra Elysée igjen, kjører tom bort. Daladier vil gå tilfots og fremfor alt alene. Paris er mørklagt, han går sin vei ukjent.

Han kommer til Rond Point-plassen som avbryter den brede Avenue Champs Elysées. Her står det hus hvor far av hans døde kone bodde. Fra dette vindu så han 14. juli 1919 «seirens» glimrende inntog, og tyve år senere, 14. juli 1939 mottok han i

Forts. side 7

Veiene var fulle av flyktninger — — —

Noen betraktninger omkring Morgenpostsaken

(Forts fra s. 2).

om vitnene insinuerer noe slikt — de virket alle troverdige. Det var sannheten som kom fram.

*

Men om «NYNAZISMEN» SOM SKULLE RØKES UT, som «Dagbladet» og «Verdens Gang» så markskrikerisk hadde deklamert noen uker før rettssaken, hørte vi ingenting, ikke et kvadder . . . , fra Gulbrandsen, Engen, Blom eller andre demokratiske skinnfeller

Heller ikke hørte vi noe mer om de tusener, titusener, som skulle ha forlatt Forbundet på grunn av misnøye, korrupsjon mv. Det ble opplyst at 4 eller 5 hadde meldt seg ut av Forbundet i forbindelse med disse ting.

Abusdal opplyste riktignok at Forbundet var gått noe tilbake i antall de siste 3—4 år inntil 1956. Samtidig var det en kjennsgjering at det som følge av Morgenpostens simple angrep skjedde en voldsom oppslutning om Forbundet — med mange nyinnmeldelser, nye abonnenter for F & L, og enstemmig solidaritetstilslutning fra Forbundets landsmøte 3. novbr. 1958, som gjenvälgte Hafskjold som formann, og «ga uttrykk for taknemmelighet og tillit overfor styret med Hafskjold i spissen, for deres oppfrende og uegennyttige arbeid for den felles sak.»

Den var kjedelig, herr Gulbrandsen, når De igjen skal oppre for den store masse av de stakkars bedragne menige medlemmer av Forbundet.

De almindelige medlemmer velger sine tillitsmenn, som igjen velger styret. Morgenpostpåstander om det motsatte er vrøvl, selv om Vogt-Hansen forsøkte å mobilisere 2 navnløse gartnere fra Vestfold som skulle ha avlagt stemme.

*

Det ble slått opp at anmeldelsen mot Gulbrandsen/Morgenposten ikke var fulgt opp av de 3 politianmeldere. Saken er ikke mystisk, heller ikke defaultistisk. Hafskjold gikk direkte til privat søksmål. 3 andre injurierte i Forbundet sendte straks politianmeldelse og forlangte G. og øv'sen straffet. Politiet brukte 8 måneder på å finne ut at «offentlige hensyn» ikke talte for at saken ble fremmet av det offentlige (L'Abbé Lund, det var muligens litt formeget ventet av denne mann). Statsadvokat Lous gjennomtruffet en usaklig og partisk henleggelsesordlyd på tross av politiets saklige forslag, men de fleste aviser tok ikke inn hans utenomsnakk om «valutasaken», som ingen av de 3 hadde hatt noe å gjøre med.

De 3 tok så ut privat forliksklage mot «Morgenposten» mv. i august i fjor. Men da man hadde inntrykk av at Hafskjolds søksmål ble trenert, samtykket man i å vente med å utta stevning, for at saken ikke skulle bli

påhengt Hafskjolds sak — som man ventet skulle komme opp ganske snart — og gi foranledning til ytterligere utsettelse.

Ved en misforståelse overså man så at fristen for uttagning av stevning for injuriersaker er bare 3 måneder, ikke 12 mndr. som vanlig i sivilsaker.

Det er fremdeles adgang til å få denne sak fremmet, skulle man anta.

*

Og så har vi stortingsmann Løberg, — kjent fra Forbundets representasjonsregning ved daværende reisesekretær Schlytter-Henriksen. Som visstnok er fotballvenn av denne stortingsmann som satte Gulbrandsen på sporet av «kjeltringene» under avisstudier i Stortinget.

På linje med herr Gulbrandsen gikk stortingsrepresentant Løberg i Stortinget 31. okt. 1958 til angrep på Forbundet. Det demagogiske snakk lå på et plan, uverdigg for Stortinget. «Jag nazistene ut av moldvarphullene» var Dagbladets referatoverskrift. «Samfunnet må gripe inn mot NS-Forbundet» var M.postens.

Justisminister Haugland skulle gjennom riksadvokaten «følge nøye med i ærekrenkessaken», og Løberg forlangte etterforskningen lagt frem til offentlig drøfting. Aktuellsendingen i Kringkastingen sendte ut opptak av denne makabre Løbergforestilling, liksom den noe smakløst sendte ut et taktløst og ensidig referat 19/11 1960, (for dommen var falt).

Voila, herr justisminister, la representant Løberg få det som han vil, det har hendt før at stortingsrepresentanter blir stekt i eget flesk, og det kunne være ganske gagnlig å få dramatisert denne brautende representant for det norske folk. Om man da ikke like godt nå som senere vil la ham gå til bunns, det er ikke stort å samle på.

*

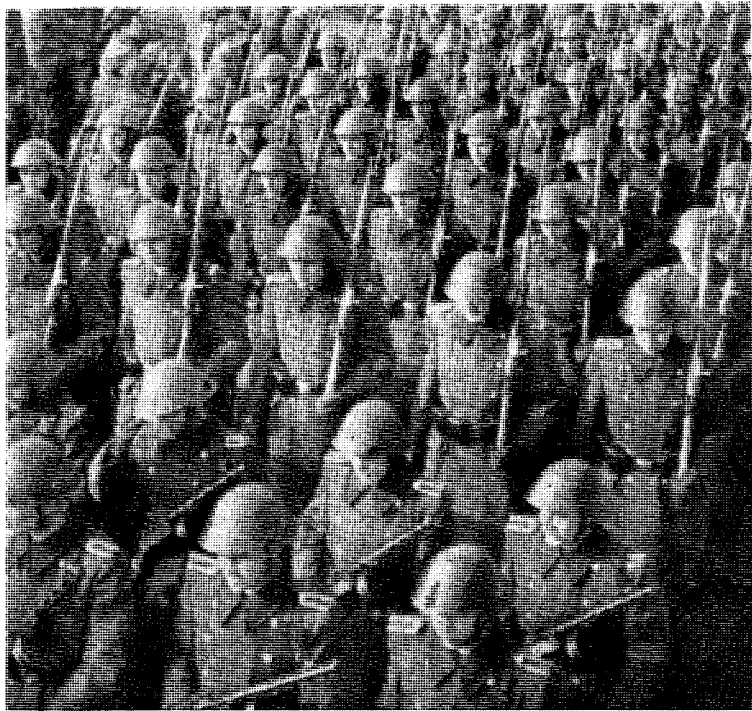
En ting kom man — formentlig som følge av tidsnød, dommeren skulle ha ny sak fredag, og det hele fikk litt hastverkspreg — ikke til å konfrontere herr Gulbrandsen med: Hans påstander om at han hadde vært gjenstand for fryktelige trusler etter sine artikler, fra frontkjempere og andre. «Telefonen kimte natt og dag, og det gikk så vidt at hans kone måtte søke legehjelp. Han fikk også besøk av folk som skulle «hjelpe» ham med bevis, men han oppdaget snart at de var produsert for å få ham til å gå i vannet» (Overskrift i «Arb.bladet» 17/11 1960).

Skal vi være helt ærlige, ville det gledet oss om skikkelige folk hadde gjort henvendelse til herr G. uten trusler — og spurt om han

Forts. side 7

SKAL TYSKLAND bli et nytt Korea?

En tysk røst som advarer mot planene om å prøvekjøre sammenstøtet mellom Østen og Vesten i en lokalisert Tysklandskrig.

Østtyske soldater marsjerer — mot broderkrigen?

I det tyske tidsskrift «Neue Politik» finner vi denne interessante artikkel om situasjonen i Tyskland i dag. Skal det bli et nytt Korea? spør forfatteren:

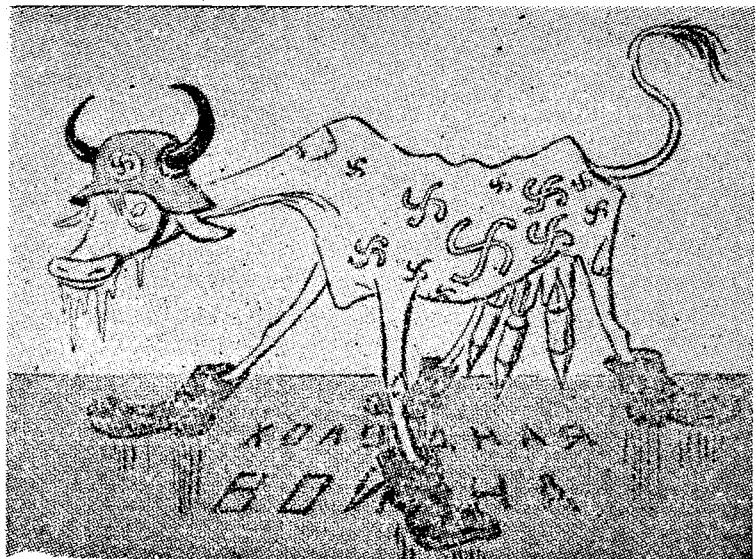
En begrenset krig i Tyskland etter mønster av Korea er forutsett i beregningen på begge sider. Østen vil gjerne ha den, og også i Vesten er det innflytelsesrike kretser som er villig til å fremkalle den.

Efter de foreliggende planer skal det begynne med episoder i Berlin eller ved sonengrensen. Så vil man starte en større operasjon, som utløser beveget sammenstøt i stor stil mellom Bundesrepublikken og DDR (Deutsche demokratiske Republik). I hvilken utstrekning amerikanske stridskrefter på den ene side og sovjetiske på den annen side vil delta, avhenger av utviklingen av den militære situasjon. Kanskje vil man på østlig side først innskrenke seg til å sende

den polske og tsjekkoslovakiske hær i felten. I vest vil det da ikke godt kunne undgås å sjalte inn de amerikanske og britiske NATO-stridskrefter. Trass i dette, så tenker man seg i henhold til teoriene til strategen for «den begrensede krig», Kissinger, rådgiver for det amerikanske forsvarsministerium, ikke at det i første omgang vil komme til en krig mellom de to hovedmakter Sovjetsamveldet og USA. Faren for en gjensidig atomar ødeleggelse vil få begge to til å vise tilbakeholdenhet. Man fører krig «by proxy», ved stedfortreder. Stedfortrederne er tyskerne i Bundesrepublikken og i DDR, og kanskje også polakkene og tsjekkerne.

Planene for et slikt sam-

Forts. s. 8

Hetsen drives på begge sider. Her er en russisk karikatur med overskriften «Den kalde krig — som kua på isen.»

DA UNGARN GIKK TAPT

En gripende beretning om heltemot og lidelser i den store kamp hvor også norske frontkjemper deltok

Erich Kern: Die letzte Schlacht. Ungarn 1944—45. Verlag K. W. Schütz, Göttingen.

Vi har lest meget i de norske aviser om det ungarske opprørsforsøk mot de røde herrer for noen år siden. Opprøret ble ledet av tidligere kommunister, som enten følte sin stilling truet, eller som faktisk hadde fått nok av det de hadde vært med på. Det er ikke lett å få seg til å gråte over disse folks skjebne. De falt i den grav de selv hadde gravet. Anderledes var det med de unge ungarere som fulgte dem og som satte livet inn, for det var ikke kommunister, men ungdommer som kanskje som barn hadde opplevet redsle da den tyske og ungarske motstand brøt sammen og de røde svømmet inn over Ungarn.

Dette, det virkelige slag om Ungarn fortelles det ikke om i norske aviser eller i bøker som oversettes til norsk. Men en tysker har gjort det i disse dage i boken «Die letzte Schlacht», av Erich Kern, som selv var med i kampen.

Efter sammenbruddet av den rumenske front steg forrederiets skygger også opp i Ungarn og de tyske soldater kjempet sammen med de ungarske enheter som forblev trofaste en fortvilet kamp i pustaen mot en overmektig fiende.

Blant de enheter som kjempet denne siste fortvilede kamp om Budapest og i Ungarn var også divisjon «Wiking» med et stort antall norske frivillige. Det ble stillet umenneskelige fordringer til styrkene på tysk side, og enda engang i denne krig lykkedes det dem for en tid å jage den overmektige fiende foran seg. Allerede på randen av det store nederlags avgrunn kjempet de med et heltemot som vel må søke sin like i menneskenes historie.

Erich Kern beretter ikke bare om forløpet av denne gigantiske kamp i Ungarn, men han lar også leseren oppleve kampens hardhet og storhet hos et kompani i forreste linje. Og her møter vi mange menneskeskjebner. Tyske, ungarske og blant andre også norske soldater lider og dør sammen med ungarske kvinner og barn. Intet heltemot kan redde de til undergangen viede, men

Ungarske Honved-fallskjermtropper som kjempet sammen med tyskerne til siste slutt.

midt i mange av de sluttede ungarske avdelingers store forrederi kjemper selv ungarske barn med til siste åndedrett.

For det var her den ungarske tragedie begynte, den som de norske aviser er så opptatt av når gjenferdet av den dukker opp 10 år etterpå. Det er rystende ting Kern forteller i denne bok om det folks skjebne som ble så skammelig forrådt av dem som vakt skulle være, og vi følger veien mot undergangen fra dag til dag helt til den siste soldat i forsvaret av det ulykkelige land måtte forlate Ungarns jord med brystet mot fienden.

I den store tyske offensiv som forsøkte å gjenopprette stillingen og undsette Budapest bar divisjon «Wiking» og norske frontkjemper en hovedbyrde. Tyskerne gjen-erobret store områder som

hadde vært besatt av de røde, blant annet byen Stuhlweissenburg i nærheten av Budapest, og her gjengir vi et lite avsnitt av det som herunder åpenbarte seg:

«Ut av dagens og timens virvar, av jublen og den ubeskrivelige begeistring hos de plagede ungarere, hvis glede nesten uhemmet strømmet mot de tyske soldater og de ungarske avdelinger som var forblitt trofaste, dukket det frem bilder av en slik beklemmende virkelighet at de aldri mer kan svinne av bevissheten hos dem som opplevet det.

Sturmann Gottlob, som dampet av opphisselse og anstrengelse trass i kulden, ville heise opp vann av en brønn ved et forstadshus.

Fortvilet klynget en gammel kone seg til armen hans. «Det kan De ikke», sa hun. «Det er på grunn av Ida.»

Folketyskeren rynket pannen. Da brast det ut av den gamle som en foss. Rødearmistene hadde hentet seg kvinner fra husene og tatt dem med seg i kampstillingene sine. Det lille, men fastmurte hus hadde de bygget ut som en bunker. De hadde hakket hull på veggene med meisel og hakker og bragt sitt tunge maskingevær og sin pattsirkanon i stilling. Den lille oven glødet dag og natt. Fra vinbjergene i nærheten var det nok å drikke. Da fiendens trykk i de dager ikke

Forts. side 8

Stuhlweissenburg ble tatt igjen av tyske tropper. I første rekke var det Divisjon Wiking, under ledelse av Oberführer Karl Ullrich som her med urokkelig offervilje ydet det største.

«Røde Hildes bedrifter» «Fedrelandenes Europa»

(Forts. fra s. 1).

de, misshandlede mennesker, torturert av statister uniformert som SS-menn. Ofte var de som ble tvunget til dette fanger i konsentrasjonsleire av typen Waldheim, her skildret av Alexander Racker, som selv undslapp med livet i behold fra «Røde Hilde», den østtyske riksadvokat, jødinnen Holde Benjamins lynchjustis:

Umiddelbart etter at Walter Ulbricht ble utsett til partidiktator i den såkalte tyske demokratiske republikk for ti år siden, satte den kvinnelige «riksadvokat» Hilde Benjamin sammen med en flokk suspekter personer av «folkedommere» og statsjurister en rekord som er enestående i rettshistorien: justisforbrytelsene i Waldheim, forbrytelser som ikke ble begått under krigspsykosen, men som ble begått midt under den «fred» som brøt ut i 1945.

Waldheim — dette navn vekker forestillinger om et sommerparadis. Men Waldheim åpenbarte seg i 1950 som et helvete, hvor det sovjetiske system holdt tusenvis av uskyldige mennesker som politiske fanger, som ble pint og torturert etter bolsjevikiske metoder.

I Mellom-Tyskland var Waldheim før kjent som et sted hvor det fantes et fengsel, men i 1950 ble de kriminelle fanger transportert vekk for å gi plass for slike «politiske fanger» som etter oppløsning av tsjekaens tiltetgjørelsesleire ble overlevert til folkepolitiet som en slags gisler med anbefaling: «Kontroller om det ikke fortsatt er noe skummelt ved dem!»

Når det gjaldt disse 3.430 menn og kvinner, dreiet det seg gjennomgående om folk som allerede hadde bak seg fem forferdelige år av redsler og omskiftelser i tsjekaens leire. Noen tall bør her angis: i disse leire døde 72 til 80 prosent av fangene av sult og tuberkulose, tilsammen 89.000, mens 37.500 ble sendt til Sovjetsamveldet, de fleste for aldri å vende tilbake igjen. Fra noen kjente leire er tallene følgende:

Mühlberg ved Elben 7.115 døde av 10.000 internerte, Sachsenhausen 26.500 døde, Ketschendorf 6.000 døde, Jamlitz 6.500 døde, Tost ved Gleiwitz 3.500 døde innen fire måneder av 5.300 fanger.

Hvor tilfeldige tsjekaens arrestasjoner foregikk, fremgår bl. a. av at forfatteren av denne artikkel ganske enkelt ble spurt: «Er De tysk intellektuell? Er De frisk?» I virkeligheten skal Stalin i

1946 ha anbefalt «utryddelse av den tyske intelligens.»

Mere enn tredjeparten av dem som ble arrestert av tsjekaen ble mishandlet på det forferdeligste under forhørene. Hele tiden de satt i leirene var det ingen mulighet for å sette seg i kontakt med de pårørende, og mange av dem leste i de første kommunistiske aviser som kom til Waldheim våren 1950 sine navn på dødslistene uten anledning til å beriktige det.

De fanger som i tsjekaleirene hadde fungert som begravelseskommandoer ble etter at leirene var oppløst hverken friggitt eller overført til Waldheim. De ble i februar 1950 transportert til Sovjet for at de ikke skulle kunne gi opplysninger om hvor massegravene befant seg, til tross for at disse var kjent av alle fangene. Fastsettelsen av hvem som skulle settes på frifot og hvem som skulle overføres til Waldheim var helt tilfeldig. Av de ca 400 fanger i tsjekaens konsentrasjonsleir i Thüringen som var alvorlig syke av tuberkulose ble ikke en eneste friggitt. Hvis det hadde vært friske ville kanskje to tredjedeler hatt sjansen til å komme på frifot, men nå ble samtlige sendt som herr Piecks gisler til Waldheim.

Ingen av disse gisler visste hvor reisen gikk. 60 mann ble presset inn i hver godsvogn og transporten foregikk i 10 til 15 graders kulde, overvåket av russiske soldater med maskinpistoler og hunder.

*

14. februar 1950 kom en av disse transporter ved nattetid til Waldheim. Vi befant oss altså nå i «tyske hender». Var det kanskje grunn til å puste lettet?

I fengselgården stod folkepolitiet oppstilt. 400 alvorlige syke tuberkulose (blodspyttere) befant seg blant oss, og de kunne bare slepe seg frem med den ytterste møyne. Men folkepolitiet hadde ingen tålmodighet. De slo dem med knyttnevene og sparket disse alvorlig syke for å få dem til å løpe.

Så skjedde innesperringen i mørke enmannsseller med seks fanger i hver, og denne innesperring varte uke etter uke uten at en fikk trekke luft eller se dagslys. Hadde tsjekaens forpleining vært utilstrekkelig, så ble det nå de rene sult- og dødsrasjoner. Det seksdobbelte overbelegg på sellene og sulten gjorde snart sin høst i Waldheim. Av de 3.430 fanger som ble overført fra tsjekaleirene til Waldheim døde rundt regnet 700 innen to og et halvt år. Hver og en kunne selv lett regne ut hvor lenge han hadde igjen å leve.

Dagsrasjonen bestod av 320 gram brød av kli, 15 gram margarin, 15 gram marmeladeavkok, hvor det ikke lenger fantes noe spor av frukt, og 10 gram sukker, samt til middag en liter tynn suppe kokt av agner i vann. De 30 gram pølse som ble delt ut hver 10. dag ble som regel spist opp den første halvtimen, og selv i den var vannet hovedsaken. Den fikk navnet «Wa-wa-wu» — Waldheimer Wasserwurst. (Waldheimer vann-pølse).

Noen ganger brast tålmodigheten og det hendte at en fange gav luft for sin forbitrelse. Ordet «sult» var for folkepolitiet som en rød klut for tyren. 29. mars 1950 innfant Waldheims tyrann, den av fangene og selv av vaktene inderlig hatete Erwin Protze seg i en av de store saler og dekreterte for de 982 menn der: I dag får dere intet å spise. Jeg har 10 atomfærer til forføyning og jeg skal sprøyte vann på dere slik at dere klatrer opp over veggen og av sult gnager på kalken. I 48 timer var motorsprøyten bemannet med vakter for å hindre oppblussingen av et opprør.

På samme tid fant det sted en sultrevolte i Bautzen, hvorefter adskillige tusen tyskere for påstått spionasje, sabotasje eller besiddelse av våpen ble dømt til 25 år og overlevert til folkepolitiet. Hungeroppløpet krevet mange døde.

*

Straks etter ankomsten til Waldheim ble det delt om spørreskjemaer blant fangene. Disse skulle fylles ut og utgjorde ved siden av en egenhendig skrevet levnetsbeskrivelse og et utdrag på 4 til 8 linjer av tsjekaens (på russisk skrevne) protokoll fangenes dossier. Dette sovjetiske «dokument» gjaldt som urokkelig bevis selv om de i sin tid ble underskrevet uten at fangen hadde det ringeste kjennskap til russisk og under våpenstrassel. I disse prosessuker utførte folkepolitiet i Waldheim en organisatorisk mesterprestasjon. De skilte ut de «ikke-førhørte» fra de «førhørte», disse fra dem som skulle dømmes og de siste igjen fra de dømte. «Anklageskriftet» ble overlevert 24 timer før «prosessen». Alle sammen, også kvinnene fikk håret kortklippet.

Nå hadde riktignok folkepolitiet etter studium av de utfynte spørreskjemaer erkjent at bare to prosent ville bli dømt, da i henhold til kontrollrådets direktiver bare to prosent skulle bli dømt og resten skulle frigis før påske (1959) — Men virkeligheten ble en annen:

(Forts. fra side 1)

at man ved Seinen tenker på å utnytte de muligheter som det resteuropiske trehundremillioners menneskereservoar kan bety for verdenspolitikken. Den økonomiske utvikling det siste tiår har vist hvilken energi det finnes i dette område, som politisk er trykket så ut til siden. Bare noen tall: Utenrikshandelens økning i Rest-Europa fra 1950 til 1959 beløp seg til 23,5 milliarder dollars, USA kunne bare peke på en økning på 7,5 milliarder dollars, mens Sovjetsamveldet måtte nøye seg med en tilvekst på 2,5 milliarder dollars.

Adenauers svikt

Å bringe denne kraft sluttet inn i det politiske spill, er

Folkedomstolen og statsadvokatene i den tyske demokratiske republikk med Hilde Benjamin i spissen ville vise «storebror» sin taknemlighet over at denne hadde overlevert dem slike «storforbrytere», og slik ble prosessene i Waldheim ikke bare det største kuriosum, men også den største skjenndighet i rettsvesenets historie. Daglig måtte rundt regnet 100 personer fremstille seg for retten. Prosessene fant sted i seks til otte rum og i løpet av seks uker ble det gjennomført 3.430 rettsaker. Hver prosess varte fra 12 til 15, maksimum 20 minutter, uten forsvarsadvokater, uten vitner, uten protokoll og uten at den anklagede fikk anledning til å lære å kjenne de lovparagrafer som tiltalen var grunnnet på.

Hver mann og kvinne ble ført frem for retten i håndjern. «Folkedommerne» og statsanklagerne viste groteske bevis på manglende dannelse og man hadde følelsen av at de hadde kompleks når det gjaldt risikoen for å bli satt på plass av de mere intelligente av de anklagede. Noen obskure tobakksarbeidere fra Waldheim med kommunistisk partibok fungerte som meddommere. Folkedommere og meddommere fattet seg i korthet, rablet ned et par kommunistiske fraser om at «tiltalte måtte vite» og be-tjente seg forøvrig av den av Hilde Benjamin utarbeidede straffeføremålingskatalogen.

Hundrevis av alvorlig tuberkulosesyke ble ført inn på båre — dertil forsynt med håndjern! — og når de våknet av avmakten fikk de vite den lakoniske dom: 20 år, 25 år osv.

(Vi skal i et senere nummer gjengi en fortsettelse av Alexander Rackers beretning)

en oppgave som tydeligvis lokker Charles de Gaulle. At han ikke tenker på å overlate ledelsen av denne kraft til Liechtenstein eller Luxemburg, er selvsagt. Like klart er det at dette krav på ledelse er avhengig av hva hver enkelt deltager bringer med seg inn i fellesskapet. Den vesttyske Bundesrepublik står da ikke dårlig.

En skulle tro at bundeskansler Adenauer med sin forkjærlighet for Frankrike ville gripe etter den mulighet å gi «Fedrelandenes Europa» nye impulser og dermed også fremme den tyske selvbestemmelse. Nettopp i et øyeblikk da i Amerika to kandidater strides om det høyeste embede, hvorav den ene søker etter utflukter i Berlin og den annen tilbyr Oder-Neisse-grensen som et forskudd, burde det vel være gitt at man i Bonn begynte å søke etter midler til en egen politikk, i erkjennelsen av at det ikke er eller kan være Washingtons sak å lage tysk politikk.

Dog, de Gaulles åpenlyse tvil på Amerikas politiske begavelse, forskrekker Adenauer. Den for øyeblikket pågående verdensomfattende kampanje mot den nasjonale utvikling i Frankrike gjør også sitt til å skremme Adenauer vekk fra den franske orientering og å søke råd og hjelp hos Storbritannia, som i sin manglende evne til selv å utvikle egne atomvåpen har reassurert seg sterkt hos USA.

Man klynger seg altså i Bonn fast ved de gamle integrasjonsplaner som konsoliderer Amerikas førerkrav og lar Europas folk fortsatt slumre i skyggen av den amerikanske atomtrussel, som til syvende og sist bare hindrer dem i å utvikle sin egen kraft og i å løse sine egne oppgaver.

Vi har bare liten sympati for de Gaulle, sjefen for «Résistance». Vi vet også at vi ingen hjelp kan vente fra Frankrike i våre egne nasjonale spørsmål. Hvis imidlertid den erkjennelse slår igjennom i Frankrike i dag, at Europas nasjoner nå endelig må ta skjebnen i egne hender, da er det uansvarlig av Bonn å bli redd for sitt eget mot og gi avkall på den mulighet som her åpner seg.

I USA's kjølvann

Vånen med den betingelsesløse underkastelse av de tyske myndigheter under okkupasjonsmaktens befalinger burde siden 1945 være såpass uthulet at man kan motstå anvisningene fra Washington ialfall når de ikke engang er i samsvar med Washingtons egne inte-

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4).

samme avenue som ministerpresident og krigsminister forbimarsjen av de franske og britiske tropper, som skulle vise verden at Frankrike var beredt til krig. Den krig som det lot seg drive inn i som en fortvilet som ikke lenger kan bruke roret i strømmen som ubønnhørlig fører båten mot fossen, som han allerede hører tordne i ørene —

I 20 år har Daladier nå vært i Paris. Med hvilke forhåpninger og forventninger kom han ikke dengang i 1919! Og har han ikke også gjort en strålende karriere i disse tyve år? Men desto verre er fallet nå! Og hvor beklagelig endte ikke alt: ingen blir opprørt over det, hans parti vil ikke gjøre noe ved saken og ingen spør lenger etter ham. Det han i disse tyve år har vunnet seg av berømmelse har i disse krigsmåneder, nei i de siste krigsuker, i disse fire ukers tyske offensiv, oppløst seg til intet. Og hvorledes vil enden bli? Hvorledes vil det gå med forvisningen til et fremmed, langt borteliggende land, slik som det er blitt spådd ham? Er det ikke allerede nok av franskmenn som forbanner ham som den skyldige i den elendighet som er kommet over landet?

Få dager senere kommer Daladier med sine to sønner til den lille hjemby Carpentras. Her begynte han sin løpebane, her tok han som borgermester fatt på den politiske løpebane. Han

husker godt hvorledes han ble feiret da han utførte sin første dåd: å sørge for en skikkelig gaterengjøring. Her vant han seg sitt tilnavn «Tyren fra Carpentras». Han burde aldri ha blitt noe mere enn borgermester i denne lille landlige by, eller enda bedre, han skulle ha fortsatt som overlærer istedenfor å vende seg til politikken. Hva het det ikke i det vitnesbyrd han fikk ved sin siste eksamen som ung mann? «Kandidaten Daladier har forberedt seg omhyggelig. Han er begavet og vil utvilsomt bli en utmerket lærer.» En utmerket lærer, det var hans muligheter — og så ble han en politiker som har forsoget jammerlig.

Fra Carpentras begir Daladier seg med sine sønner til Marseille, hvor han treffer sammen med sin elskerinne Marquise de Crusol, som kommer fra sine slott. Så oppholder han seg i Syd-Frankrike mens siste akt av tragedien spilles i nord.

Kamp om Paris

To dage mente general Weygand at de tyske angrep skulle kunne stanses gjennom den franske motstand. Disse dager var 5. og 6. juni, og han sa senere om dem: «Det var for godt til å være sant —» Den 7. juni støtte tyskerne frem mot Rouen og Soissons — dermed er slaget om Frankrike ikke slutt, men det er tapt for Frankrike.

resser. Et sterkt, sunt Europa, som er i stand til å ordne sine anliggender selv, tør dog til syvende og sist være en bedre partner for USA enn en integrert tilhenger som svømmer hjelpeløst i kjølvannet til de amerikane som selv ikke vet hvor kursen går.

de Gaulle har hittil med sin egen atombombe ikke kunnet sprengte opp døren til atomklubben. Også hans planer om et NATO-tremaktsdirektorat har misslykkes. Han vil nå gjennom en videre utbygging av sitt atomvåpen styrke Frankrikes stilling så langt at man må regne med ham, eller måtte forsage på grunn av manglende kraft hos sitt folk.

I Algerie-krigen har de Gaulle ikke hatt hellet med seg. Vi har her for nesten to år siden stillet den prognose, at jo lenger kampen fortsetter uten avgjørelse, desto sterkere vil de venstreradikale krefter kunne sette seg gjennom i Algeriespørsmålet. Dessverre har vi fått rett. For to år siden fantes det neppe en utrustningsgjensstand hos FLN som stammet fra østblokken. I dag har dette bilde forandret seg prinsipielt. Algirske politikere har gjestet Moskva og Peking. Deres våpenkjøp blir lagt mere og mere over til

Prag eller Bukarest, mens «Den røde hånd» med sin terror sørger for at vesttyske og belgiske våpenhandlere trekker seg ut av gesjeften.

De forhandlinger som de Gaulle i mellomtiden har ladt føre med representanten for den algirske eksilregjering, sakfører Boumendjel, ble avbrutt som resultatløse fordi de franske ekstremister forbitret bekjemper enhver kompromisløsning for Algerie.

Det er etter vårt syn bare tre veier: Enten erobrer Frankrike hele Maghreb med Tunesia og Marokko tilbake igjen. Det vil da være utsikt til noen års kirkegårdsfred i Nord-Afrika. Men det er utopisk. Den annen vei fører over fredsforhandlinger til en lignende løsning som i Tunesia og Marokko, som åpnet store økonomiske muligheter for Frankrike, og kunne innlede et større europeisk-afrikansk samarbeide.

Klarer ikke de Gaulle denne løsning, så står bare den tredje åpen: Algrie blir skueplass for en katastrofal krig mellom øst og vest, som også ville kaste det franske folk tilbake i anarkiet før de Gaulle.

Vi er ikke begeistret for de Gaulle, men vi frykter det som kommer etter ham!

Betraktninger omkring Morgenpostsaken

(Forts. fra s. 4)

hadde dekning for sine grove beskyldninger. Men på det rene med herr Gulbrandsens habitus, betrakter vi hans påstander som usanne, og vi finner det litt merkelig at temaet ikke ble berørt, etter at injurianten fremførte dem i sin innledende forklaring for retten.

Det ville være herr Gulbrandsen helt ulikt ikke straks å anmelde og påtale slikt, med det oppdrag fra samfunn og myndigheter han sier seg å ha. Hvordan vet han at det var frontkjemper — herr G. kunne ikke være så elskverdig å nevne dem? Vær også vennlig å kom frem med de skumle stikkere som skulle ha villet hjelpe med «bevis», produserte bevis, herr Gulbrandsen er jo en slags ekspert i uproduerte bevis og skulle ha all grunn til å få sine motparter fremstillet i lyset. Inntil så skjer, må vi få lov til å tenke på sirkus og teater.

Teater og teater, fru Blom.

*

Og så var det tilslutt enkelte avisers lurvethet, for andre avisers vedkommende pinlig mangel på anstendig objektivitet. Vi sikter med det første uttrykk til «Dagbladet» og «Arbeiderbladet», med det annet til «Aftenposten» og «Morgenbladet». Det siste blad — som i de senere år har vist mange gode tendenser til

batt, og som vi derfor hadde

8. juni hører man i Paris uavbrutt artilleridrønnene.

Restaurantene er tomme. Et stort hotell som Ritz på Vendôme-plassen ligner et mondent kursted i de aller siste dager av sesongen — to-tre gjester ser man ennå i de festlige rum, hvor det mest elegante publikum vanligvis trenges, men nå har alle pakket kuffertene. Ennå spiller teatrene, men for nesten tomme benkerader.

Regjeringen er fremdeles i Paris — og hva mere: den forbedrer forsvaret av Paris. Det vil si, en gir ingen klar beskjed, men fulle av forferdelse leser folk oppslag som disse:

«Forsvar av Paris-området. Arbeidere, som er blitt arbeidsløse på grunn av omstendighetene og som vil delta i forsvaret av Paris-området melder seg snarest på følgende steder —»

Altså skal det kjempes om Paris på samme måte som om Warszawa, sier folk fulle av skrekk — og så hører de i radioen general Hering, kommandanten i Paris skjærende forkynne: «Améen trekker seg i full orden tilbake mot Paris. Hvert seks-etasjes hus i byen vil danne en festning og oppholde fienden!»

(Neste gang: Tilbake, tilbake —)

adskillig sympati for, — refererer saken under følgende overskrifter: «Uttrykket uhumskhet berettiget.» «Urent spill og mufens i Sosial Oppreisning.» «Journalisten . . . ble truet på livet.» «Hele saken er preget av undertrykte opplysninger.» Vi kan forsikre herr Kildal og hans overskriftsekretær om at det er ikke med denslags mobbunfallighet at man bringer en gammel avis på fote.

«Aftenposten» begynte ganske saklig, men en tendensiøs journalist fikk etterhvert plasert overskrifter som «NS-forbundet nektet å oppgi medlemstall» (som om dette var av noen interesse vis a vis all den avslørte uredelighet fra injuriantens side, og «20.000 av innsamlingen bare innført i en liten notisbok.» «Hafskjold sier at han tilintetgjorde boken da revisor i Forbundet . . . gikk over til opposisjonen.»

Det er et temmelig stivt stykke av vår største og mest tannløse familiejournal å servere slikt som essensielt for saken, bortsett fra at det er uredelig. Hafskjold hadde fått en del bidrag under tautshetsplikt. Han meddelte på landsmøtet — etter revisors uberettigede krav om revisjonsrett overfor disse private ting — at alle bidragsytere kunne få se dette spesialregnskap. Han fikk etter forslag på årsmøtet to hederlige anerkjente medlemmer til å revidere disse inn- og utbetalinger (i retten ville ikke H. ha nevnt at han selv var største bidragsyter, men det var han) og gi ubetinget discharge for dem.

Og avisen fortsetter med å tale om «Strid om 51.000krs fond i NS-forbundet» — hvor dette («Trønderfondet») vitterlig ikke hadde noen organisatorisk forbindelse med Forbundet — og tilslutt om «Heiagjeng for lederen i Sosial Oppreisning» — hvor ikke ett av omlag 10 vitner i saken noensinne har hørt noe til denne mystiske gjeng, bortsett fra kverulanten herr Vogt-Hansen, Gulbrandsens noe grumsete kilde.

Er ikke det litt for vidt i hjelp til nøddested fattig kollega, rike og dvaske Aftenpost?

*

«ARBEIDERBLADET» følger seg muligens forpliktet til å støtte et gammelt partimedlem, sønn av en partiredaktør, men det tør være et spørsmål om det er noe særlig klokt å gi så fortegnet referat av en sak som det avisen har gjort. Regjeringsorganet har dog en viss moralsk, statsmannsmessig plikt til ikke å synke til Dagbladsnivået. Men vi skal innrømme

at det kunne jo også vært gjort verre — slik som det f.eks. ble gjort det av dets markskrikerske boulevardfelle «Aktuell».

«DAGBLADET» skal vi gå lett over, det har hatt en serie med i seg selv selvstendig injurierende overskrifter og referater, gjennomført usannferdige, en svindel som kan danne grunnlag for en egen injuriersak — om noen gidder. Det er typisk for denne avis at dens referent blir borte fra rettssalen etter at påstandene er referert, vi så i avisen intet til vitneforklaringene, som alle gikk i Hafskjolds favør.

Herr Blom får vi heller ta under behandling senere, denne glatte og kroniske forsvarer av «rettsoppgjøret», Sven Arntzens kompanion. Hans «falske og uheldige bilde» av saken, «krydret med løsevne sitater» er et kapittel for seg som ville sprengte rammen for disse små notater.

Et visst elementært krav til saklighet og vederheftighet var det vel noen av tilhørerne som ventet. Han hadde rett nok en nesten håpløs sak å kjempe for, den eneste mulighet i bevisnøden måtte være å få hensatt domstolens flertall til et teater istedenfor en norsk byrett.

La det her tilslutt bare være nevnt hans jonglering med Gulbrandsens uttrykk om at det i Forbundsledelsen satt notorisk kriminelle individer fra krigens dager.

Først deklarerer han at hans part med dette mener at det i Forbundets styre satt tidligere NS-folk som var straffet for noe mer enn passivt medlemskap.

Da motparten ikke har noe å bemerke til dette, foreløpig, og på grunnlag av at Gulbrandsen har undersøkt i strafferegistret og fått bekreftet at det faktisk er riktig at ikke flertallet av styret i Forbundet er passive folk, — deklarerer Blom i prosedyren med patos at det er vedkjent av hans motpart at det i Forbundets styre sitter notorisk kriminelle elementer.

Og denne svindel ble referert i det meste av pressen!

Herr Bloms innlegg i den almindelige debatt om «rettsoppgjøret» har vist at han savner vitenskapelig-saklige kvalifikasjoner som ærlig sannhetssøker.

Men også «som rent prosedyreinnlegg betraktet var manglene i hans faktiske fremstilling og bristene i den juridiske argumentasjon åpenbar.»

Skulde domstolen pådømme mortifikasjon, uten straff og oppreisning, må det vel tilskrives en viss tidsånd — jfr. det som ovenfor er sagt om en del aviser — og ikke så meget prokuratørenes glatte tunge. Men nå får vi vente og se.

E. S.

Da Ungarn gikk tapt

(Forts. fra side 5)

var særlig sterkt, steg stemningen. Rødearmistene fikk ikke lenger lov til å forlate sine stillinger for å more seg ute i byen, for både tyskerne og kommissarere var faretruende nær.

Derfor hentet gruppen som var postert i huset to unge kvinner: en ungarenerinne og en folketysk. At de tok begge nasjoner skjedde helt ufrivillig, for russerne var ikke så nøye på det. Og da det ble for brysomt å kle av og på ofrene, som var stive av skrekk, rev de klærne av kroppen på dem og lenket dem nakne og hjelpelese med kikkjettinger ved gruen, dog ikke uten å slenge til dem en halmsekk til å sove på og en løtje til nødvendig bruk. Mange ganger når en av de røde ville ha fått i kvinnene, trakk han bare i kjettingen.

Seks dage og seks netter holdt kvinnene ut. Den syvende, da larmen av slaget rykket nærmere, våknet de opp av sin dumpe trance. Den mulighet at russerne igjen kunne bli slått, at de påny måtte se de andre i øynene, lot dem våkne opp av den fortvilede sløvhet.

Maria trakk forsiktig og behendig pistolen ut av lommen på en rødearmist, og tre skudd pisket gjennom rummet. To rødearmister brøt sammen med maveskudd, og før hun rakk å skyte seg selv ble hun gjennomhullet av en maskinpistolssalve. Hennes lik lå fremdeles på gjødselhaugen midt mellom alt skrottet.

Men Ida lykkedes det virkelig å få opp den gamle lås med hvilken fotlenken var festet. Da de tyske pansere rullet mot byen og panserkanonen måtte åpne ild, sprang hun opp og løp, naken som hun var, ut på den iskolde gate. Rødearmistene bannet, men hadde ikke tid til å bekymre seg om ungarenerinnen. Kampen ble hard. Piken tenkte imidlertid ikke på flukt. Hun styrtet hen til brønnen, som i de siste timer hadde opptatt alle hennes tanker. Fra den hadde hun hentet vann til familien som barn, og hun hadde truffet sin kjæreste om natten ved brønnen før han ble innkalt til Honvéd. Nå klatret hun med ubevegelig ansikt over den isede brønnkant og forsvant uten en lyd.

Soldatene bøyet seg over kanten uten å kunne tro det og stirret ned i dypet. Under vannspeilet lå en kvinne med oppløst hår. Kroppen som krigen hadde skjendet slik, var snehvit og ansiktet var uberørt. Is og vann hadde vasket bort det forferdelige man hadde gjort med henne.

Gottlob slapp løtten.

*

Stadig ble det funnet kvinner, døde og levende. De døde hadde alt bak seg, bare de levende så jaget og forvirret om seg og kunne ikke avfinne seg med at hverdagen nå skulle begynne igjen som om ingenting hadde hendt. Mange av de kvinner som

hadde verget seg blev spart for dette, de var for størstedelen blitt skutt ned. Hos ektefolk hadde rødearmistene ofte tvunget mennene til å se på hvorledes de skjendet og pinte hustruene.

En blek premierløytnant fra Moskva av de røde pansertropper var blitt bekjent fordi han aldri rørte en kvinne. Han lot alle kvinner de fikk fatt i voldtatt av sine soldater. Han sørget alltid for at kjæresten eller mannen ble hentet i den anledning og tvang ham — omhyggelig bundet — til å overvære skuespillet. Når mannen rykket til eller til og med sa noe, ble han øyeblikkelig skutt. Slik satt den sovjetiske premierløytnant med ryggen til de skrikende kvinner og jublende rødearmister, uten øye eller øre for det som skjedde bak ham, og mønstret begjærlig ansiktene på mennene som han tvang til å gå gjennom helvete. Hans finger lekte med avtrekkeren på pistolen. Mange ganger skjøt han, mange ganger ikke. Eftersom han fikk lyst til.

*

I den nærliggende landsby Lepsény hadde de røde husert særlig meget. Kistene i de små murte graver på kirkegården var revet opp og ringene tatt av likene. Man skar fingrene av for å få tak i smykkene. Ved siden av de døde, som på denne måte var revet ut av sin evige ro, hadde rødearmistene bygget opp

SKAL TYSKLAND . .

(Forts. fra side 5)

menstøt er utarbeidet på begge sider. Det finnes folk som mener at når det først bryter løs, så må storebror i bakgrunnen hjelpe. Og hos «storebror» finnes det innflytelsesrike kretser som oppmuntrer disse folk til å begynne, uten å gi noen garanti om at de selv i det kaos som oppstår vil intervensere med krefter ut over de som befinner seg her. Det finnes vanvittige tyskere som spiller med i dette spill, som vil ende i en tysk broderkrig etter koreansk mønster og med et resultat som i Korea, bare enda verre.

Man vegrer seg for å tro dette. Man mener at dette ikke kan være mulig, men det er slik. Det finnes ingen grenser for stahet og tåpelighet. Det finnes intet så vanvittig at ikke mennesker går med på det.

La oss engang se på den politisk-åndelige, hvis man kan si noe slikt, bakgrunn for den tragedie som Tyskland rutsjer mot for full fart. Alle tegn tyder på at det øyensynlig uten pauser går mot denne krig. Mere og mere intenst fra år til år, i den siste tid fra måned til måned, ja, fra uke til uke

NESTEN KONGELIG — —

Så har det da falt et visst kongelig skjær også over gamle, gode Dagbladet, som med kledelig beskjenhet forteller at den nye prinsessegemalens forhenværende kone er gift med en av bladets journalister. Vi gratulerer! Fint skal det være, sa kjerringa, hu fikk en mahognyflis i bakenden — — —

*

FORLOVELSEN

Når vi ellers nevner prinsesseforlovelsen, så er det

sine mg-stillinger og benyttede de murte graver som bunker. Ved siden av skjelettene moret soldatene seg med fangne kvinner. Mellom dødningshoder og friske lik lå istykkerslåtte vodka- og vinflasker, sønderrevne brystholdere og benklær.»

Boken, som kan bestilles gjennom Folk og Lands Boktjeneste anbefales på det beste, både fordi den forteller på en spennende og gripende måte forhistorien til det lidende Ungarn av i dag og fordi norske frontkjempere her med enestående heltemot gjorde sin innsats for Ungarn og for Europa dengang det var aktuelt å gjøre noe, dengang kampen ble avgjort.

O. M.

pussig å se hvor forvirret den offentlige debatt om saken er. Det er visst bare gamle Martin Tranmæl som forstår hva det virkelig dreier seg om. For det er naturligvis ikke spørsmålet om hva den norske kirke mener om gjengifte etter skilsmisse som er det essensielle i denne sak. Kirken har med sin ukristelige holdning under og etter okkupasjonen forlenget seg utenfor diskusjonen om rett og urett. Det saken gjelder, som Tranmæl nå peker på, og som FOLK OG LAND understreket allerede da prinsesse Ragnhild giftet seg, er om en på denne måte ad bakveien skal lansere en slags ny adel i dette land og om disse prinsessemennene og prinsessebarna skal løpe rundt og «representere» Norges land. Ingen har naturligvis noe imot

lom øst og vest. Man har våpen og man vil bruke dem, måle seg mot hverandre som i Koreakrigen, «by proxy».

Løper det hele av uten at det oppstår en verdenskrig, så vil saken ifølge sin natur ende som på Korea for begge hovedtrådtrekkere; Berlin tapes, den blir kanskje ødelagt, og demarkasjonslinjen som man sluttelig vil lage en våpenstillstand på, vil sannsynligvis tilsvare den nåværende sonegrense. Bare at øst og vest for den vil det, som i Korea, ligge byer og landsbyer i grus og aske, mens millioner har mistet livet. Morgenthauplanen vil være oppfylt. Tyskland, som i begge sine adskilte deler har reist seg på en utrolig måte etter den siste fryktelige årelating, vil ikke forstyrre noen mere. Saken har, hvis man bare kan holde den under kontroll, utvendig sett så uhyre meget for seg! Og derfor vil det skje, det vil si man overlater det til de tyskere som dels bevisst og dels ubevisst setter sin energi inn på å fremkalle det, og uten hvis hjelp en ikke kunne klare det.

Vi kan forhindre det. For det er oss alene som skal ofres i henhold til planen, som skal dø. Uten oss kan saken ikke ordnes. Slik er situasjonen i dag.

Og verden? Kan den tillate det? En nordmann vil se på Tysklandskrigen som en fillipiner så på Koreakrigen. Inderen, araberne, negeren fra Afrikas nye stater, eller sydamerikanerne vil fortsette sine forretninger slik som tyskerne gjorde under Koreakrigen. Tyskland ligger jo så langt borte. Vår eneste sjanse til å få dem til å gripe inn på forhånd for å hindre

at døtrene av det kongelige hus gifter seg med skipsredere og konfeksjonshandlere, eller for den saks skyld med hva som helst deres hjerter begjærer. Men det ganske mange har ganske meget imot, er at de etter å ha sagt hele kongefamilien farvel likevel skal løpe rundt med prinsessestitler og lage sine privatforhold om til offentlige affærer. De som så romantisk har fulgt sitt hjerterøst, får også påta seg ofret å gi avkall på de røde løpere. Ellers kan det hende at både det kongelige hus de kommer fra og Norge må gi avkall på noe enda mere.

«DEBUTERTE PÅ RØD LØPER.»

La oss ellers i denne forbindelse sitere litt av VG's høytidsstemte reportasje fra hoffet under ovenstående tittel: «For første gang fikk han (Johan Martin Ferner) føle hvordan det er å gå inn i teatret på rød løper, fulgt av teatersjef og økonomisjef, og ta plass i losjen med hoffdame og adjutant i bakgrunnen. Samt å bli hyllet av nesten fullsatt teatersal og av mengder av skuelystne på fortauet. Han skal nok bli adskillig vant til denslags i tiden fremover.» Ja, vi er redd for det!

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

dette, ligger i å overbevise dem om at en Tysklandskrig kanskje ikke som Koreakrigen kan lokaliseres. Vil de tro det når de ser at på begge sider av skillelinjen gberder tyskere seg mere amerikansk enn amerikanerne og mere sovjetisk enn sovjetrusserne? De vil, hvis dette fortsetter, si: La dog disse galninger gå tilgrunne!

FOLK OG LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 65 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgirnr. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land